

ÉLŐ KÖVEK –

a Váci Egyházmegye jubileumi felkészülése

„mint élő kövek épüljeteK lelki házzá” (1Pét 2,5)

(Korábban: IMA-KATEKÉZIS)

II. év: KÖZÖSSÉG, HELYEM A KÖZÖSSÉGBEN

IGEI ALAPVETÉS:

APCSEL 2,42-47

Állhatatosan kitarottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek. Egy szívvel-lélekkel mindennap összegyűltek a templomban. A kenyeret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.

1Jn3,1-3

Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt nem ismeri. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hasonlóak leszünk hozzá, mert látni fogjuk úgy, amint van. Mindenki, akit ez a reménység tölt el iránta, megtisztul, miképpen ő is tiszta.

A MÁSODIK ÉV TÉMÁINAK RÉSZLETES FELDOLGOZÁSA

1. **A communió-egyháztan – dr. Fejérdy András egyháztörténész**
Az Egység – Marton Zsolt püspök atya
2. **Communio egyháztan a gyakorlatban: a közösségek élete - Finta Zsolt**
3. **Az eukarisztia a közösség szíve – dr. Farkas László atya**
4. **Irgalom, megbocsátás, kölcsönös szeretet a közösségen belül – dr. Fejérdy Áron atya**
5. **Egyéni karizmák kibontakozása a közösségben – dr. Fábry Kornél püspök atya**

III. AZ EUCHARISZTIA A KÖZÖSSÉG SZÍVE

Dr. Farkas László

BEVEZETÉS

Előadásom címe: **„Az eucharisztia a közösség szíve”**. A szív egy láthatatlan központ, innen árad minden életerő a testbe. Az Egyháznak is van szíve: az eucharisztia. Témánk kifejtése előtt tisztáznunk érdemes az alapfogalmakat: hogy mit értünk az eucharisztia, a közösség és az Egyház szó alatt. Csak így leszünk képesek megérteni, hogy mit jelent az, hogy a II. Vatikáni Zsinat megfogalmazása szerint *az eucharisztia megünneplése a „keresztény közösség alapja és szegletköve” (PO 6)*, és *„a keresztény közösség egész életének középpontja és csúcsa” (ChD 30)*. Méghozzá *„az a csúcspont, mely felé az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás is, amelyből minden ereje fakad” (SC 10)*.

Mielőtt egy elméleti fogalomtisztázásba kezdenék, hadd meséljem el egy meghatározó élményemet. Elsőáldozás volt, a gyerekek felsorakoztak, hogy vegyék az Úr Szent Testét. Egy kicsi lány mindezt jól megfigyelte. Mirtillnek hívták. Megvárta, amíg a felnőttek is mind megáldoznak, aztán nekirugaszkodott, s beállt utolsóként a sorba. Kitátotta a száját és várta, hogy Ő is kap a Szent Testből. Először arra gondoltam, hogy biztosan azt hiszi, hogy valami cukorkát kaphat. Ráadásul Mirtill szellemileg is súlyosan hátrányos helyzetű, nem hiszem, hogy meg tudná különböztetni Krisztus Testét a közönséges kenyértől. Ennek megfelelően egy kis keresztet rajzoltam a homlokára, s mondtam neki, hogy **Jézus szeret téged**, de Mirtill nem tágított. Továbbra is tátotta a száját. A templomban már mindenki minket nézett. Úgy gondoltam, hogy csak a szeretetemből akar kapni, így hát megöleltem. Közben átadtam az Oltáriszentséget egy akolitusnak, hogy áldoztassa meg azokat, akik a kórusban énekeltek, miközben én purifikálom a szent edényeket, s legnagyobb megdöbbenésemre Mirtill azonnal odébbállt tőlem, és mint egy árnyék követni kezdte az Oltáriszentséget. Akkor, és ott egy életre megtanultam, hogy **az Eucharishtiában jelen lévő Jézus egész egyszerűen magához vonzza a tiszta szívűeket**. Minden körülmény között megtalálja a módot, hogy kommunikáljon az istenszeretők lelkével, Ő, aki a kicsinyeknek feltárja, de az önhittek elől elrejtí misztériumát. Hiába tanultam teológiát, **egy gyermektől tanultam meg felismerni, hogy mi az Egyház láthatatlan középpontja**, mely csak a hit szemével válik láthatóvá. Előadásunkban az eucharishtiát egyenesen a közösség szívének nevezzük, mert természetfeletti módon **ebből** – mint egy láthatatlan centrumból - **forrasozik az Egyház**

közösségének és a hívőknek az életereje, akik a szívükkel látnak. Azért bocsátottam előre ezt a történetet, mert nem elég elméleti tudást szerezni az Oltáriszentségről, hanem a szívünkkel kell közeledni hozzá, hogy tapasztalatot szerezhessünk arról, hogy KIT „hord magában”, hiszen tudjuk, hogy *„jól csak a szívével lát az ember, mert ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan”*. (S. Exuperius, Kis herceg)

„Az Eucharisztia igazából Jézus szíve” (Boldog Carlo Acutis, in Figueiredo, A., 5 steps to being a saint, 79.), **melyet csak a szívünkkel tudunk elérni**. Mivel azonban a szív a Bibliában egész személyiségünket jelenti, s nem csak az érzelmi részünknek, hanem értelmes döntéseinknek is a színhelye, ezért szükséges elméleti tisztázást is tennünk, hogy egész lényünkkel választhassuk Jézust.

FOGALOMTISZTÁZÁS

1. Eucharisztia – eucharisztia

Az **eucharisztia (kisbetűvel írva)** az Egyház életének forrását és csúcspontját jelentő szentmise görög elnevezése, ami a keresztények legfontosabb s egyben identitásképző összejövetele, ahol a Szentlélek Isten a felszentelt pap szavaira jelenvalóvá teszi Jézus világot üdvözítő golgotai áldozatát és a feltámadt Jézussal találkozhatunk, **aki Szent Testével és Vérével táplálva egy testté tesz minket**. A hét szentség egyike és az egész szentségi rend központja. Minden más szentség erre irányul. A kereszttség szentsége az Eucharisztia vétele nélkül még nem jelent teljes beavatást a krisztusi életbe és az Egyház közösségébe.

Az **Eucharisztia (nagybetűvel írva)** ugyanakkor magát az **Oltáriszentséget** is jelenti, vagyis Jézus Krisztus valóságos Szent Testét és Vérét, istenségének és emberségének teljességével a kenyér és a bor színe alatt. Ebben az értelmében használva **nagybetűvel** írjuk.

2. Közösség - (Mit értünk – teológiai értelemben – „közösség” (communio) alatt?)

Ennek megértéséhez vissza kell mennünk egészen a létünk forrásáig: annak tudatosításáig, hogy **a Szentháromság isteni szeretet hozta létre és tartja fenn a világot**. Ez a szeretet élte a közösségeket. Közösségnek tehát nem mindent nevezhetünk. Elsősorban a Szentháromság isteni személyei közti tökéletes közösséget nevezhetjük annak, melynek tökéletlen, de valóságos földi leképeződése (ikonja) az eucharisziából forraszó közösség (ilyenné lehet pl. egy keresztény család vagy egy egyházközség). Földi dimenzióban Isten kiváltképpen a szentmisén közli eggyé tevő Szentlelkét. A földön tehát az igazi közösség szíve az eucharisztia. Olyannyira igaz ez, hogy **a magyar Szentáldozás szó latin megfelelője** egyenesen a **communio, vagyis közösség**. A communio a görög koinonia szóból ered, mely részesedés általi közösséget jelent, mely közös (gör. **κοινός** fon. kojnosz) javakból történő osztozás révén jön létre. Földi, büntől sebzett és ennek következtében

szervedéssel teli világunkban ez az osztozás már nemcsak egymás örömében, hanem fájdalmaiban való osztozást is jelent. A megtestesüléssel Isten Jézusban képessé tette magát a szenvedésre. Azóta az **Egyház legnagyobb természetfölötti java az eucharisztia**, mely által Jézus világot üdvözítő áldozatából kaphatunk részt.

Teológiai értelemben a legtökéletesebb koinonia a Szentháromságos Személyek között áll fent, ahol **az egyetlen isteni lényeket közösen, tökéletesen és teljesen birtokolja a 3 isteni személy: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.** A jeruzsálemi őskeresztény közösség ezt híven tükrözte, amennyiben a tanítványoknak „*egy volt a szíve- lelke*” (ApCsel 4,32). Nem akadt köztük szűkölködő, kitarítottak az apostolok tanításában és a kenyértörésben.

3. Egyház - (Milyen közösséget értünk Egyház alatt?)

a.) Az Egyház fizikailag is összegyülekező közösség

Ez a közösség nem pusztán lelki közösség vagy elvont összetartozás, hanem alapvető a közösség számára, hogy fizikai értelemben is összegyülekezzenek. És ilyenkor nagyon döntő, hogy „*amikor összegyűltök az Egyházban*” (συνερχομένων ὑμῶν ἐν ἐκκλησίᾳ) (1Kor 11,18), akkor az Egyháznak ez a konkrét összegyülekezése mennyire tükrözi vissza a **szentháromságos szeretetközösséget és egységét.**

b.) Az Egyház lelki közösség

Szent Pál leszidja a korintusiakat, hogy miközben az eucharisztia során egy „Kenyérből” részesednek, addig az azt követő agapén (szeretetvendégségen) „*kiki a saját vacsoráját veszi elő, s az egyik éhen marad*” (1Kor 11,21) és nem akarnak együtt részesedni a közös javakban, hanem megkülönböztetik a szegény sorsúakat. Az ilyen közösséget méltatlannak ítéli az Eucharisztia vételére.

Még ebből a negatív példából is kitűnik, hogy a konkrét helyi közösség összegyülekezés által keletkezik ugyan, és kifejezetten **istentiszteletre összegyűlő közösség, eucharisztikus közösség, de csak akkor hiteles, ha megosztják szellemi, lelki és anyagi javaikat**, s abból juttatnak a szűkölködőknek: mindenkinek szükségéhez mértén.

c.) Az Egyház természetfeletti közösség

Az Egyház természetfeletti közösség, mert nem csak az anyagi és lelki javakat osztják meg a közösség tagjai, hanem ugyanazon természetfeletti javakban részesülnek. Itt mindenki abban a teljességben részesedhet, amit **Krisztus akart a Szentlélek által ajándékozni az Egyháznak:** ugyanazon kegyelmi javakban, szentségekben, ugyanazon hitbeli és szervezeti egységben. Ezért mondja Szent Pál apostol: „*benne gazdagok lettetek: minden tanításban és ismeretben, így semmi kegyelmet sem nélkülöztök.*” (1Kor 1,5-6) **Az Egyház Krisztus titokzatos teste, melyben Krisztus a Fő, mi (megkereszteltek) vagyunk a tagok.** Az egy test valóságához nem pusztán a földön vándorló Egyház, hanem a tisztuló Egyház (tisztítótűzben szenvedő lelkek) és a győzedelmes Egyház (mennyországba jutott lelkek) is beletartoznak.

d.) Az Egyház eucharisztikus közösség

Az Egyház tulajdonképpen **eucharisztikus communio** (közösség részesedés által). Tehát nem pusztán egy szociológiai valóság, mely emberek összegyülekezése által jön létre, hanem egy felülről létesülő közösség: ugyanazon isteni életben részesülők közössége, vagyis egy **természetfeletti közösség (Krisztus titokzatos teste)**, mely a keresztség által létesül és Krisztus testének vétele által növekszik.

e.) A Krisztus által elgondolt Egyház szervezeti, szentségi és tanbeli egységben megélt közösség

Az Egyház Isten népe, egy hierarchikusan tagolt nép, mely egységes hitében, szentségeiben és hierarchikus vezetőivel megélt egysége által. Tudjuk azt is, hogy **eucharisztia nélkül nincs egység az Egyházban**, vagyis anélkül, hogy az eucharisziát csorbítatlan tartalmában megőriznénk és fordítva: csak ott beszélhetünk a szó teljes értelmében vett Egyházzal, ahol az eucharisziát csorbítatlanul megőrizték.

Hogy maradhat egységes közösség az Egyház?

Az Egyház annyiban egy, amennyiben a jézusi alapokhoz ragaszkodva megőrzi a tanbeli, szentségi és szervezeti egységét és egy marad a kenyértörés közösségében, miközben örvendezve megőrzi az áldozatos szeretet kötelékét. Itt a történelem során fájdalmas törésvonalak képződtek, pedig **az eucharisztia az Egyház egységének legfőbb jele és eszköze**. Ugyanakkor nem válogatás nélküli eszköze, mert az Egyház által szabályozott módon azok vehetik csak, akik ugyanazt az apostoli hitet vallják (az eucharisztára és a többi szentségre vonatkozóan is!), vagyis a katolikusok és ortodoxok, de ők is csak akkor vehetik, ha Krisztussal egységben vannak, vagyis a megszentelő kegyelem állapotában vannak, tehát nincsenek súlyos bűn tudatában (utóbbiaknak előbb szentségi gyónást kell végezniük).

A római katolikus Egyház 2000 éve megőrizte a hitbeli (tanbeli), szentségi (7 szentség) és szervezeti egységét, valamint ezeknek a közös javaknak a teljességét, melyeket Jézus az Egyházára bízott. Szervezeti egységét a felszentelt egységesítő szolgálat: a pápa, a püspökök és a papok pásztori szolgálatához kapcsolódó hűsége által tudta megőrizni a római katolikus Egyház.

Ugyanakkor nem lehetünk elbizakodottak pusztán amiatt, mert római katolikusok vagyunk, mert az Egyházban nemcsak test szerint, hanem szívünk szerint is benne kell lennünk/maradnunk.

Az Egyháznak nincs mit adnia a világ számára, ha önmaga nem változik át, és nem lesz Krisztus egy testévé. Nem maradhat egymás számára ismeretlen emberek személytelen masszája vagy széthúzó közössége.

Hogyan maradhatok az Egyház élő közösségében?

Úgy, hogy a tanbeli, szentségi, szervezeti egységen kívül **Jézussal és keresztény testvéreimmel is egységben maradok, vagyis megélem azt, amire az Eucharisztia vétele hív, hogy egy test közösséggé váljak mindazokkal, akik Krisztus testének tagjai lettek a keresztségben:** „Ahol ugyanis (mondja Jézus) ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) „**A keresztények sokszor összejönnek, de „ritkán jönnek össze Jézus nevében”** – írja Aranyszájú Szent János.

Kik jönnek össze Jézus nevében? – teszik fel a kérdést többen az ősegyház nagy tanítói.

Akikben Jézus lelkülete él – válaszolják:

1. Akikben él a vágy az Egyház egysége után. (Vagyis akik egyházi elöljáróikkal teljes egységben akarnak élni.)

2. Akik úgy próbálnak szeretni minden embert és egymást, ahogyan Jézus: „*úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért*” – mondja Ő (Jn 15,12-13).” (Tomka Ferenc, *Találkozás a kereszténységgel, Budapest 2003., 251.*)

I. AZ EUCHARISZTIA AZ EGYHÁZ KÖZÖSSÉGÉNEK „EPICENTRUMA”

Az epicentrum az a pont a Föld felszínén, amely pontosan a felszín alatt történt földrengés, vagy robbanás felett helyezkedik el. A Föld belsejében történő energiafelszabadulás, a földrengés fészkeinek neve hipocentrum. A szeizmikus hullámok körkörösén a hipocentrumból indulnak ki minden irányban. Azért használom az epicentrum kifejezést előadásomban, mert valami hasonló dolog történik itt: **az eucharisziából, ami a felszínen látszik és fizikailag elérhető, az a felszín alatt olyan tartalmat hordoz és tesz hozzáférhetővé, mely robbanásszerűen átformálja a világot.** Az *Eucharisziában, a mindenség egy darabja már végérvényesen befutott a céljához elővételezve azt a nagy átalakulást, hogy „Isten legyen minden, mindenben” (1Kor 15,28).* Kapcsolataink, közösségeink és társadalmunk átalakulása az epicentrum felszíne alatti valóság, a kenyér és bor színe alatti valóságból - mint forrásból - fakadó mindent átható kisugárzásból lehetséges.

Ha közösségről (communio-ról) beszélünk, akkor annak is két iránya van: egy horizontális és egy vertikális, és az utóbbi az elsődleges. A horizontális (ember-ember) kapcsolódásokat csak a vertikális Isten-ember közti közösség (communio) tudja megalapozni. **Az Eucharisztia vételével Krisztus értünk lüktető szívével léphetünk közösségre, s ezáltal a Mennyei Atya végtelen – értünk Fiát adó – szeretetével, Szentlelkével.** Ennek húsbavágó valóságát több csoda is tanúsítja.

1. Az Eucharisztia, mint az Istennel való vertikális communio epicentruma

Az Egyház története során számos eucharisztikus csoda történt. **Boldog Carlo Acutis** készített is egy weboldalt, ami máig megtekinthető, ez a miracolieucaristici.org, ahol 170 olyan eucharisztikus csoda van összegyűjtve, amit az Egyház kivizsgált és hitelesnek talált.

A teljesség igénye nélkül hadd emeljek ki kettőt.

Az egyik ilyen csoda **750-ben történt, Lancianoban**, ahol éppen egy olyan atya misézett, aki kételkedett abban, hogy az ő szavára is közénk jön-e az Úr Jézus, és ekkor **egy látható fizikai átváltozás is történt: a kenyér helyén a Szentostya legnagyobb részéből hús lett, a bor helyett pedig vér, és aztán szívizom**

rostokat találtak ebben az átváltozott Szentostyában, és máig megtekinthető Lancianoban ez a csoda. Ez egy folyamatos csoda, hisz a lanciano-i Test és Vér ereklye csaknem 1300 éve ma is éppen olyan, mintha frissen vették volna egy élő emberből.

A másik kicsit később történt, **1996-ban Buenos Airesben**, ahol felvettek egy leejtett Szentostyát. Már annyira összekoszolódott, hogy senki sem vette magához, hanem az előírásnak megfelelően az oltáron lévő edénykében lévő vízbe tették, hogy ott feloldódjék, majd betették a tabernákulumba, hogy miután feloldódik és a kenyér színe teljesen szertefoszlik – s ezzel együtt megszűnik hordozni Krisztus jelenlétét -, az arra kijelölt helyen, az oltár mögött erre kialakított bemélyedésbe, a szakráriumba kiöntsék a vizet, amiben feloldódott a Szentostya. Nem ez történt, hanem igazi hússá vált és aztán elvitték és kivizsgálták, hogy mi is történt ezzel a Szentostyával.

New Yorkba vitték el egy **Zugibe nevű orvoshoz**, aki híres patológus volt és sok más területen még nagyon jó szakember, és egy vaktesztet végeztek. Nem mondták meg, hogy mi ez, hanem állapítsa meg ő a kis mikroszkópjával. Ki is derítette, hogy szívizom rostok vannak benne. **Olyan ember szívéből való, aki sokat szenvedett mielőtt meghalt, és AB vércsoportú.** Olyan anyagok termelődtek a szervezetében, amik nagy szenvedésre utaltak. Zugibe professzor elmondta, hogy leginkább az hívta fel a figyelmét, hogy nem tudom milyen halottból szedtéték - mondta, mert, hogy **élő emberből nem szokás szívszövetet venni, de ennek a sejtjei lüktetnek, pulzálnak.** Ekkor árulták el ennek az orvosnak, hogy igazából ez eredetileg egy vízből és lisztből készült ostya, ami **Krisztussá lényegült egy Szentmisén, majd átváltozott szívizomszöveté.** Nem akart hinni a fülének, sőt állítólag aztán

ezt az ereklyét összevetették a lanciano-i megmaradt ereklyével, és megállapították, hogy ugyanattól a személytől származik. (Vö. Fábry Kornél atya 2020-as nagymarosi előadása, <https://nagymaros.katolikus.hu/online-kozvetites/>)

Innentől kezdve, valahányszor szentáldozáshoz járulunk, akkor jusson eszünkbe, hogy **nem egy tárgyat kapunk a kezünkbe, hanem a kenyér színe alatt az élő Jézussal találkozunk.** Egy személyes találkozás történik Isten és ember között. **Ez a mindent megalapozó communio, közösség számunkra.** Ha már a Bibliáról azt mondja nagy írónk, hogy „*Ez a könyv a könyvek könyve... Isten szíve dobog benne*” (Gárdonyi, *Írás a Bibliába*). Akkor mit mondjunk az Eucharisziáról, ahol láthatatlanul, de valóságosan – sőt szentségi módon - **Krisztus értünk dobbanó szívével érintkezhetünk.** Ehhez nem kell, hogy fizikai átváltozás történjen, sőt nem is lenne jó, mert a hússá és vérré változott Szentostyát nem vehetnénk magunkhoz, de **a Krisztussá lényegült Szentostyában,** ami továbbra is pusztán „ostyának” látszik valóságosan, de érzékeletti módon az élő Krisztust vehetjük magunkhoz. AZ EUCHARISZTIA (nagy E-vel írva!) azért epicentruma az Egyháznak, mert nem valami, hanem valaki: **MAGA A FELTÁMADT ÉLŐ JÉZUS.** A Vele való személyes kapcsolatunkból (vertikális communio) sugárzódik ki minden igazi közösség a Földön (horizontális communio) éppúgy az Egyházban, mint a világban.

Ennek a vertikális communio-nak a jelentőségére és elsődlegességére hívja fel a figyelmet a fiatal *Boldog Carlo Acutis*, aki egy alkalommal ezt mondta: „*Az eucharisztikus Krisztus előtt állva szentté válunk.*”

Carlo Anyukája így vallott fiáról: „*Az ő számára a nap fénypontja az volt, amikor Jézussal találkozhatott a mise folyamán. Csak, hogy megértsétek, mennyire ragaszkodott hozzá, amikor elutaztunk, az első kérdése mindig az volt, hogy hol található a legközelebbi templom, ahol részt tud venni a szentmisén. Nem mulasztott volna el egyetlen alkalmat sem, ahol Jézussal találkozhatott... Azt mondta: nagyon nagy szerencsénk van, sokkal nagyobb, mint azoknak, akik 2000 éve Jézus mellett éltek, mert manapság elég, ha elmegyünk a legközelebbi templomba és máris ott vagyunk Jeruzsálemben. Számára evidens volt, hogy Jézus valóban jelen van az Oltáriszentségben... Az Eucharisztia az én országutam az égbe – mondta, továbbá, hogy: számára meglepő látni, hogy az emberek kilométeres sorokat képesek kiállni azért, hogy bejussanak egy koncertre vagy egy focimeccsre, vagy, hogy lássák a legújabb filmet a moziban, viszont az Oltáriszentség előtt nem állnak ilyen sorok. Hogyan lehetséges ez? Ott van Jézus élőben, személyesen a tabernákulumban és senki sem áll sorban előtte. Sok ember képes órákat napozni, hogy leburnuljon, miközben Jézus előtt állva szentté válhatna. Meg volt győződve, hogy ez a jelenlét átfurmál bennünket. Olyan volt mintha új lélegzetet venne az Oltáriszentség jelenlétében. Miért foglalkoznak az emberek olyan sokat a testük szépségével, és olyan keveset a lelkük szépségével? – kérdezte egyszer.*”

Ez a vertikális communio annyira alapvető, hogy a legszélsőségesebb helyzetekben, amikor már nem hat el hozzánk a körülöttünk lévő emberek szava (csődöt mond a horizontális dimenzió) ezen a vertikális dimenzióon keresztül, vagyis Teremtőnkkel még mindig képesek vagyunk kommunikálni. Álljon itt két megtörtént találkozás ezzel a vertikális dimenzióval:

„Beléptem a szegényes, falusi házba. Egy majdnem kilencvenéves, idős néni feküdt az ágyon. Odasúgta nekem az orvos, a doktornő, hogy atya, három hét óta nincs semmi kommunikáció, teljesen fölösleges próbálkozni. Hát, mi úgy tanultuk a szemináriumban, hogy ennek ellenére a beteg fölé hajolunk, s én is ezt tettem, s azt mondtam: »Dicsértessék a Jézus Krisztus! László atya vagyok. Elhoztam az Úrjézust. Akar-e gyónni, áldozni?« És abban a pillanatban ez az idős asszony, aki három hét óta senkivel nem kommunikált, egy szót sem tudott váltani, teljes kómában volt addig, kinyitotta a szemét, és nagy határozottsággal azt mondta az ottani »pálócos« tájszólás szerint: »Hát má honne ákárnék!« Időm sem volt meglepődni. De a hozzátartozók és az orvos meglepődtek, és odaszaladtak: »Jaj, mama! Magához tért!« Meggyóntattam, megáldoztattam, és ott a szemem láttára szép csendesen meghalt. Olyan békesség borult arra a kis szobára, hogy azt szavakkal szinte ki sem tudom fejezni. Én pedig szintén csodálkoztam, és odajött az idős néninek a lánya, és azt mondta: »Atya, kérem, édesanyám elsöpéntekes volt.«» (Varga László, in: Emlékkönyv, 75.)

Évekig jártam egy beteghez, aki soha egyetlen értelmes mondatot vagy szót nem tudott mondani, mintha állandó demens állapotban lett volna. Viszont amikor felmutattam neki az Oltáriszentséget: „Íme, az Isten Báránya!”, tökéletes tudatossággal válaszolta mindig: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.” (A szerző saját tapasztalata.)

Az Egyház felülről születik, s ebből az Istennel való vertikális communio-ból, **az eucharishtiából él.** Az áldozás latin neve communio, egyesülés. Az Istennel való communióból emberek közti egység születik. Mint ahogy a keresztnak is két szára van: Krisztus felülről, az Atyától szállt alá, s hozzá megy, de közben időbeli létezését vállalt, kiterjesztette karjait, hogy kiragadjon minket a halál hatalmából és magához öelve magával vigyen bennünket az időbeli létezésből az Örökkévalóságba. A communio részesedés általi közösséget jelent: azt jelenti, hogy részt vállalok Jézus szenvedésében, s részt veszek örömeiben: osztozok Vele, együttérzek Vele, engesztelem Őt szeretetemmel.

2. Az eucharisztia, mint az emberekkel való horizontális communio epicentruma

Az Istenhez emelt szív a testvérek felé kitért karhoz vezet. Ennek a fejlődésnek keresztiránya van:

- A kereszt lábától indulok (bűnbánati rész),
- Isten felemel (felvesz Jézus önátadásának dinamikájába, majd átváltoztat),
- végül kitért karral kiterjeszkedek a testvérek felé (Miatyánk, együtt áldozás).

a.) Communio az időben előttünk éltekkel - időbeni katolicitás

Az eucharishtián közösségbe kerülünk mindazokkal, akik előttünk éltek az Egyházban. A megdicsőült Egyház (szentek) a tisztuló, szenvedő Egyház (tisztítótűzben szenvedők) és a földön vándorló Egyház egyetlen valóság, egyetlen nagy communio a szentháromságos

egységben. Minden egyes eucharisztiaán ez az egész Egyház van jelen valamiképpen, és ünnepel. Ezzel kapcsolatban álljon itt egy történet:

„Meghalt egy értelmileg fogyatékos, ötvenéves cigány nő. Szóltam a templomatyának, hogy a Mariért szentmise lesz. Azt mondta: »Teljesen fölösleges, nem lesz itt senki, temesse el anélkül.« »Már hogyan lenne itt? Itt lesz az összes szent, jelen lesz a megdicsőült Egyház is« – feleltem neki.” (Varga László püspök, in: Emlékkönyv, 104.)

„A szír Didaskáliában (3. század, 252. pont) is megjelenik a koinonia tágabb értelmezése, amikor arra buzdít, hogy mutassanak be felajánlást azokért, akik elaludtak.” (Farkas, Doktori értekezés, 6.) „Az első eucharisztikus ima a mártírokat nevezi meg: Felicitász, Ágota, Lúcia stb. Megnevezzük őket a feltámadás reményében, szembeszállva a halál okozta elfeledéssel. A most születettek éppen megérkeztek az alaptáborba. Mi a hegy lábánál igyekszünk felfelé. A halottakat imáink tolják felfelé, hozzákötve a csúcson lévő szentekhez, akik felhúzzák őket. Isten ajándéka, hogy segíteni tudjuk egymást az úton, és így a kegyelem forrása (vagy inkább közvetítői – A szerző megjegyzése) vagyunk egymás számára.” (Radcliffe, 180.)

A koinonia (a latin communio görög megfelelője) nem más, mint részesedés általi közösség. „A kenyér, amelyet megtörünk, nemde Krisztus testében való részesedés?” (1Kor 10,16) Krisztus kereszten feláldozott Teste csak Krisztushoz tartozik, de megdicsőült Teste már Krisztushoz és az Egyházhhoz tartozik. Szent Pál az Egyház fejének nevezi Krisztust. A keresztségben a keresztyének tagokként Krisztus testébe tagozódnak, és a lakomában ebben a testben egyggyé válnak. „Az őskeresztyének ugyanazzal a Krisztus teste kifejezéssel jelölték a Szűz Máriától született testét, az eucharisztikus Testet és az Egyház testét. Ez a tény segít abban, hogy tudatosabbá váljék a Krisztus és az Egyház közötti elválaszthatatlanság.” (XVI. Benedek pápa, A szeretet szentsége, SCa, 15.)

Azért nevezzük meg minden misében a pápát, hogy jelezzük, közösségünk nem csak egy kis csoport, amely vasárnap összejön. Közösségünk az egész Egyház, szerte a világon.

b.) Communio a világon elterjedt Egyházzal - térbeli katolicitás

A világi gyülekezet összegyülekezése annál jelentősebb, minél nagyobb a jelenlévők száma. Isten népének az összegyülekezése viszont ettől független: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) „A katolikusok a szentmisében megnevezik a pápát és a helyi püspököt, annak jeléül, hogy közösségünk nem csak egy kis csoport, amely vasárnap reggel összejön a templomban, közösségünk az egész Egyház, szerte a világon.” (Radcliffe, 179.)

Ezért hangsúlyozza Szent Ignác is: „Ti azt az Eucharisziát tartsátok érvényesnek, amelyet a püspök vagy megbízottja mutat be.” (Antiochiai Szent Ignác, Szmirn, 8,1.) Szent Ciprián: „Az Egyház, püspökével, azaz pásztorával összekapcsolt nyáj”. (Vö. Ep, 69,8) „A püspök az Egyházban van, az Egyház a püspökben, és ha valaki nincs a püspökkel, az nincs az Egyházban (et si quis cum episcopo non sint, in Ecclesia non esse).” (Ep, 69,8; PL, 4,406 A–B.) „Az eucharisztia bemutatása belülről fakadó egységet jelent az Egyházzal.” Enélkül

nem végezhető legitim módon szentmise, felszentelt pap nélkül pedig nem is érvényes. „Ez az egység a pápa és a püspök köré rendeződik.” (Bux, 129.)

c.) Communio a testvérekkel

Communio = szentháromságos stílusú közösség. Az Úrral való egység a többi hívővel való egységet is megvalósítja. „Szent Ciprián szerint, amiként a sok búzaszemből, ha összegyűjtik, megőrlik és tésztává gyúrnak, kenyér lesz, úgy kell Krisztusban, az égi Kenyérben egy testet tudnunk.” (Kühár, in: Eucharisztia, 117.) Ágoston kifejezése szerint az Eucharisztia „vinculum caritatis” – a szeretet köteléke (Tract. in Joann., 26,13.) legyen hívő és hívő között. A gyakori szentáldozás – ha ez nem csak divat – minden korban mélyreható változásokat hozott létre a különböző társadalmi rétegek kiegyenlítésében. „Nem szorítkozik csak a Földre, a szeretet köteléke marad közöttünk, s azok között a testvéreink között is, akik már átlépték az örökkévalóság küszöbét.” (Dombi, in: Eucharisztia, 161–162.) „Ha mindenki részesedett az áldozásban/communióban, az így létrehozott jelben láthatjuk az Egyházban a Szentháromság jelét, képét, azaz a sokakat, akik egyé lettek.” (Driscoll, 127.) Ezért a cél az, hogy megtérő szívvel mindenki áldozzon! Együtt áldozni: ez a legnagyobb egység az emberek között itt a Földön. Ilyenkor mondhatjuk ki leghitelesebben, hogy testvérek vagyunk. A magyar nyelvnek gyönyörű ez az eucharisztikus vonása, hogy azokat nevezi a testvéreknek, akik egy testből és vérből születtek. *Akik Krisztus egyetlen Testéből és Véréből élnek.*

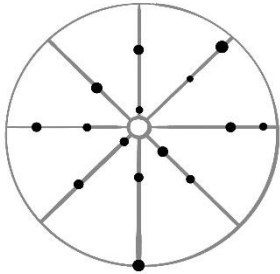
Nyári ifjúsági táboraink csúcspontja mindig az volt, amikor mindenki meggyónt és együtt áldozott. Nagyon mély egységet éltünk meg. Az emberek, mintha kicserélődtek volna, **jobban tudtunk szeretni és tisztábban örülni.** Van, aki ennek hatására tért meg vagy lett elsőáldozó. (A szerző saját tapasztalata)

Hogyan mondhatasz áment Krisztus Testére, amíg testének, az Egyháznak valamely tagjára nem vagy hajlandó áment mondani, és ki akarod zárni őt az életedből? Amikor áldozunk, Jézusnak Máriától született, értünk meghalt szentséges Testére mondunk áment, de áment, igent mondunk, misztikus testére, az Egyházra is, konkrétan azokra a testvérekre, akik az életben vagy az oltárnál körülvesznek minket. Nem választhatjuk szét a két testet, nem fogadhatjuk el az egyiket a másik nélkül. „*Talán nem esik nehezünkre kimondani ámenünket a testvérek többségére. De mindig lehet köztük valaki, aki miatt szenvedünk, valaki, aki ellenkezik velünk, kritizál, megrágalmaz minket. Mondjuk nyíltan neki: Jézus, elfogadlak ma téged azzal a bizonyos valakivel (itt mondjuk ki az illető nevét), szívembe fogadom őt veled együtt, boldog vagyok, ha magaddal hozod.*” (Cantalamesa, 48–49.)

Barátainkat magunk választjuk, a testvéreinket nem. Ha valaki nem Jézus miatt jön és csak a szimpatikus emberekkel hajlandó barátkozni, az nem közösségi ember, hanem ösztönember, mert a „kiskutyám” is szereti a maga fajtáját. **A közösség az a hely, ahol „szentté marjuk” egymást, ahol természetfeletti, krisztusi emberekké válhatunk,** akik már nem viszonzást várva szeretnek. A közösség a megformálódásunk helye – amint a búzaszemek összecsiszolódnak, s csak úgy válhatnak kenyérré, **mi is csak egymással összecsiszolódva, magunk önzéséből feladva, lefaragva válhatunk csak közösséggé.**

Fogadd el nagyobb családodat, az Egyházat, a nem annyira rokonszenves híveket is testvéreidül! Ne maradj közömbös senki iránt! **A szentáldozás egy testté és vérré tesz bennünket. Test + Vér = testvér.** A communio részesedés általi közösséget jelent: azt jelenti,

hogy részed van bennem, nem vagy közömbös számomra. A te örömed az enyém is a te szenvedésedből én is részt vállalok együttérzésemmel.

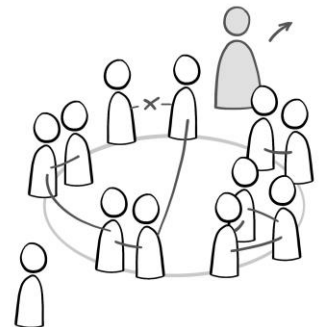

kapcsolatkerék rajzon is.

Egy közösségben az történhet, ami egy táborút körül: akik a tűz (Jézus) miatt vannak itt, azok egyre közelebb akarnak kerülni Jézushoz. De mindazok, akik Jézushoz, a tűzhöz közelebb húzódnak, egymáshoz is közelebb kerülnek, ugyanez megfigyelhető az alábbi

Mi válogatnánk, mint a Jézus korabeli rabbi, hogy kik a felebarátaink, és kik nem, pusztán szimpátia alapján. A mindenkit felölelő communio-ban „*most ez a határ eltűnik: mindaz, akinek szüksége van rám, s akin segíteni tudok, a felebarátom*”. (XVI. Benedek pápa, DCE, 14.)

„*A felebaráti szeretet, a Jézus által meghirdetett értelemben abban áll, hogy azokat az embertársaimat is, akiket első látásra nem szívlelhetek, Isten kedvéért szeretem. Ez csak az Istennel való bensőséges találkozás által lehetséges, amiből akaratközösség születik, és behatol az érzelmekbe. Ekkor tanulom meg, hogy azt a másikat ne csak a szememmel és az érzelmeimmel nézzem, hanem Jézus Krisztus szempontjából lássam. A másikinak ezért többet tudok adni, mint a külsőleg szükséges dolgok: a szeretet pillantását, amire annyira szüksége van.*”

Ha az életemből teljesen hiányzik az Istennel való érintkezés, akkor a másiban mindig csak a másikat látom, és nem ismerhetem föl benne az isteni képmást. (Ezt látjuk az ábrán: ha nem Jézus a középpont, ha elmarad az ima, akkor minden közösség előbb-utóbb klikkekre hullik. A nagyobb alak Jézust jelképezi, aki ilyen közösségben nem tud jelen maradni.)

Ha pedig teljesen kihagyom az életemből a felebaráthoz való odafordulást, és csak »jámbor« akarok lenni, akkor elsorvad az Istennel való kapcsolatom is. (Ez látható az ábrán egy jámbor, de személytelen, egymás iránt közömbös társaság, mely szintén nem nevezhető krisztusi értelemben vett közösségnek, még ha Krisztushoz is imádkoznak közben.)

Ez a kapcsolat ekkor csak »korrekt«, de szeretet nélküli. Csak akkor leszek érzékeny Isten iránt is, ha él bennem a készség, hogy közeledjek a felebaráthoz, és kifejezzem iránta a szeretetemet. Csak a felebarátnak nyújtott szolgálat nyitja meg a szememet annak meglátására, hogy mit tesz Isten értem, s hogy mennyire szeret.

A szentek a felebarát iránti szeretet képességét mindig az eucharisztikus Úrral való találkozásból merítették. Ez a találkozás pedig a maga realizmusát és mélységét a felebarátnak tett szolgálatból nyerte. **Isten szeretete és a felebarát iránti szeretet egymástól elválaszthatatlan: egy parancs a kettő.** A szeretet »isteni«, mert Istentől jön és Istennel egyesít minket. Ebben az egyesítő folyamatban olyan közösséggé, »mi«-vé alakít, mely legyőzi elkülönüléseinket és eggyé tesz, hogy a végén Isten legyen minden mindenben.” (XVI. Benedek pápa, DCE, 18.) Igazi communio ott jön létre, ahol mind a vertikális, mind a horizontális kötelékek épek. Ezt a valóban egy testté vált krisztusi közösséget próbálja megjeleníteni az alábbi rajz. Van ima, erős Istenre irányulás, akaratának keresése, de egymásra és Egyházra figyelés is.

d.) Communio a szegényekkel

Nem fogadja be teljesen Krisztust az, aki nem áll készen arra, hogy vele együtt befogadja a szegényeket, akikkel ő azonosult. „Pál az olyan keresztény közösséget, amelyben pártoskodás és a szegények iránti érzéketlenség fordul elő »méltatlannak« ítéli az Úr vacsorájából való részesedésre.” (II. János Pál pápa, EE, 20.)

„A nagy filozófus, a hívő Blaise Pascal, végső betegségében, amikor már minden visszajött belőle, amit lenyelt, és vonakodtak kiszolgáltatni neki a Szent Útravalót (az Eucharisziát), azt kérte, hogy mivel nem tud a Fővel egyesülni, egy szegény ember lehessen az ágya mellett, hogy legalább – mint mondta – a tagokban egy lehessen vele.” (Cantalamesa, 92.)

Aranyshájú Szent János pedig egyenesen így fogalmaz: „Tisztelni szeretnéd Krisztus Testét? Ne engedd, hogy megvessék tagjait, vagyis a szegényeket. Itt, a templomban ne ékesítsd őt selyemmel, míg odakint elhanyagolod. Milyen előnye van abból Krisztusnak, ha

az áldozati oltár aranytól roskadozik, és közben éhen hal egy szegény emberben? Előbb lakasd jól az éhezőt, és csak utána díszítsd fel az oltárt azzal, ami marad.” (Cantalamessa, 93.) „Jézus azonosítja magát a szükségét szenvedőkkel: az éhezőkkel, a szomszédokkal, az idegenekkel, a ruhátlanokkal, a betegekkel és a foglyokkal. „Amit egynek a legkisebb testvéreim közül tettetek, nekem tettétek” (Mt 25,40). Az isten- és felebaráti szeretet összeolvad: a legkisebbekben magával Jézussal és Jézusban Istennel találkozunk.” (DCE, 14.)

II. AZ EUCHARISZTIA LITURGIÁJA AZ EGYESÜLÉS ÚTJA

Misekalauz című könyvemben az szentmise liturgiáját úgy tárgyalom, mint ami a kapcsolatok művésztévé tesz és végigvezet az egyre mélyülő személyes kapcsolatok lépésein. **Az igeliturgia az Istennel való egyesülésre készít fel**, a Vőlegény Krisztus előbb beszélget velünk, majd eljegyez szavával, s csak annak adja majd testét, aki elköteleződik mellette. Ez az elköteleződés a felajánlás, mely az áldozati rész kezdete.

1. Felajánlás – áldozat - átlényegülés: adunk – kapunk - átváltozunk

A felajánlás az esküvőhöz hasonlítható: **visszavonhatatlanul Jézusnak ajánljuk magunkat**. Nem elég, ha az esküvőn repkednek csak a nagy igenek, de azt a hétköznapok egymásért való áldozathozatalával tesszük hús-vér valósággá.

Az igaz felajánlásból áldozat fakad. Áldozatot kell hoznunk, hogy Istennel és egymással egyesülhessünk.

Az igaz áldozatból átváltozás fakad, de csak az Istennek tetsző áldozatból születik „átlényegülés”, megneemesülés, „megistenülés”. (Lásd: a házások idősödve átváltoznak egymás hasonlóságára, és szerető vonások mélyülnek személyiségükbe.) Minőségi jelenlét az áldozatos figyelemből, a szerető átváltozásból születik, eucharisztikus jelenlét pedig az eucharisztikus áldozatból.

A minőségi átváltozásból minőségi jelenlét fakad. Csak egymás számára jelen lévő emberek válhatnak közösséggé. Igazi közösség (communio) csak igazi jelenlétekből fakadhat. Az Egyház is csak annyiban válik igazi közösséggé, amennyiben a szentáldozásból és a szent áldozatból meríti erejét. Nem elég csak kimondani Istennek a döntéseinket, elhatározásainkat (vö. Credo), nem elég csak fogadkozni, megesküdni neki önmagunkat felajánlva (vö. felajánlás), hanem a hétköznapi szeretetáldozatokkal kell végrehajtani felajánlott ígéreteinket (vö. áldozat). Jézus a szentmisével bekapcsol bennünket saját önátadása dinamikájába.

2. Miatyánk

A Miatyánk azt fejt ki, hogy „a szeretet egy Atya. Krisztus áldozata megszerezte számunkra az örökbefogadást ebbe a szeretetbe. Mi vagyunk, akik mint emberi lények szavakba öntjük az egész kozmosz hangját, amely pontosan erre a papi szolgálatunkra

várákodik, »sóvárgással eltelve« (Róm 8,19).” (Driscoll, 111–112.) Itt „a szeretet imáját mondjuk el, Istennel való rokonságunk imáját. Elmondásával részesévé válunk Jézus és Atyja bensőséges kapcsolatának. Ezért volt az, hogy a katekumenek ezt tanulták meg a keresztség és az elsőáldozás előtt. Ez jelezte, hogy ehhez az új családhoz tartoznak, Krisztus rokonságába”. (Radcliffe, 203.) „Az áldozásra készülve elmondjuk a Miatyánkot, amellyel kifejezzük, hogy legmélyebb identitásunkat nem családunk vagy nemzetiségünk határozza meg. Krisztusban vagyunk rokonok, Isten családja.” (Radcliffe, 204.)

3. Béke-rítus és szentáldozás

„Aranyszájú Szent János: Ha haragszol ellenségedre, mondj ellene dühödnék, az ellenségeskedést pedig fejezd be, hogy üdvösséget és bocsánatot lelj az oltárnál! (...) Krisztus életét áldozta érted, te pedig felebarátod elleni gyűlöletben élsz? Hogy tudsz így a béke szent asztalához közeledni? Az Úr nem vonakodott, hogy érted szenvedjen, és te még dühödnék sem vagy képes ellenállni?” (Tanner, Eukarisztia, MF, 93.) **Egy család vagyunk: a mennyei Atya gyermekei és Jézus testvére**

Communio az ellenszenvesekkel

A szentáldozásban Jézus olykor azokat az embereket köti össze, akik ellenszenvet éreznek egymás iránt, egymásnak csalódást okoztak, akik egymás ellen előítélettel vannak. „A békeesség – shalom – többet jelent, mint fegyverszünet. **Üdvösség. Shalom az élet bősége. A békeköszöntés nem rokonszenvről van szó, nem arról, hogy aki szimpatikus, annak odanyújtom a kezem.** Kurt Gartner Aquinói Tamásra támaszkodva a békeköszöntést a nyolcadik szentségnek nevezi, mivel benne a Feltámadott békét hoz és kapcsolatokat gyógyít. Dönthetünk a kiengesztelődés mellett. Emellett döntök, annak ellenére, hogy mások az érzelmeim.” (Tanner, Eukarisztia, 87–91.) **Az Úr Teste nem közönséges kenyér; azokat várja, akik kiengesztelődnek az Atyával.** Ugye, mi sem tudunk közös étkezéshez leülni a családtagjainkkal és a barátainkkal, amíg ki nem békültünk velük?

Az Atyával való közösség olyasvalami, amit csak másokkal közösségben (communióban) élvezhetünk. **Erre a kettős communióra lettünk teremtve. A mennyei béke közösség Isten élvezetében és közösség egymás Istenben való kölcsönös élvezetében.** (Vö. Driscoll, 105.) „Add, hogy mi, akik Testét és Véréát magunkhoz vesszük, Szentlelkével eltelve egy test és egy lélek legyünk Krisztusban.” (Misekönyv, III. eucharisztikus ima) **A Miatyánk Istennel való rokonságunk imája.** *Hiszed-e, hogy a templomban melletted ülő hívő a testvéred, aki nem lehet közömbös számodra?*

4. Jelenlét → közösség → küldetés

A szentmise belső dinamizmusa határozott irányt mutat: **az áldozatból átváltozás fakad**, ezt követően pedig azt szemléljük, hogy **az átváltozásból szent jelenlét lesz. A feltámadt Krisztus jelenvalóvá válik.** Arra hív, hogy mi is minőségi jelenlétet adjunk neki és egymás felé is. Csak egymás számára jelen lévő emberek válhatnak közösséggé, és csak Isten számára jelen lenni képes, vele közösségben (communióban) lévő, egy testté vált emberek tudnak majd hiteles küldöttekké válni. Ez jelenik meg az áldozás liturgiájában, a szentmise befejező részében. **A jelenlétből közösség fakad, család születik, a közösségben pedig Istentől jövő küldetések születnek.**

Akinek vérévé válik a szentmisébe strukturált kapcsolati dinamika, az a kapcsolatok művészevé válik, annak élete eucharisztikussá lesz.

5. Áldás és küldés

Ugyanakkor „nem a bensőséges együttlét a szentmise célja. A küldetés az”. (Nouwen, 81.) „Ha valóban találkozunk a Feltámadottal, amikor Tetével és Vérével táplálkozunk, képtelenek vagyunk csak magunknak megtartani a tapasztalt örömet.” (II. János Pál pápa, MND, 24.) „Ite, missa est!” Jelentése: „Menjete, a szentmise végbement!” De kihallani a kifejezésből a misszió szót is, ezért így szoktuk

lefordítani a magunk számára a szavak értelmét: „*Menjetek, küldetésetek van!*” **Mi vagyunk az egyetlen Biblia, amelyet a nyilvánosság még olvas. Ha elhagyjuk a templomot, Jézus rajtunk keresztül „kint” akar kapcsolatba kerülni az emberekkel. Az a hivatásunk, hogy áldás legyünk mindenki számára.**

III. AZ EUCHARISZTIA AZ EGÉSZ EMBERISÉG VÉGSŐ REMÉNYE

Valójában az eucharisztia nem a katolikusok hobbija csupán, nem pusztán valami beavatottakra vonatkozó liturgikus esemény, hanem a mai világnak, a történelemnek és az egyéni életeknek is végső megoldása, igazi mentsvára. „*A világnak Krisztus kell!*” (Sillye Jenő) Nekünk nem többre van szükségünk, hanem: másra. Nem sok-sok valamire, hanem egyetlen Valakire! **A Feltámadt és az Oltáriszentségben köztünk élő Jézus a világ legvégső reménye.** Nem csak a katolikusoké, hanem minden emberé. Ezért jelenik meg akkora súllyal a Szűz Anya megjelenéseiben az Oltáriszentség iránti tisztelet és a Szentgyónás fontossága, s hogy mennyire fáj Jézus szívének, ha az oltáriszentségi jelenléte iránt közönyösek vagyunk, vagy megsértjük azt, és ha nem akarunk megtérni, s bűnbánatot tartani. Ezért kéri az elsőszombati engesztelő Szentgyónásokat és Szentáldozásokat *Fatimában* is, miután a pokol szörnyű látomásában részesíti a fatimai látnok gyermekeket: „*A poklot láttátok. Ide kerülnek a szegény bűnösök lelkei. Isten meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentse őket. Ha megteszik, amit nektek mondok, sok lélek megmenekül, és béke lesz. A háború vége felé közeledik, de ha nem hagyják abba Isten megbántását, XI. Piusz pápasága alatt másik, még szörnyűbb háború kezdődik... Hogy mindezt megakadályozzam, jönni fogok, és kérni fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek, és az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha teljesítik kérésemet, Oroszország megtér, és béke lesz; ha nem, el fogja terjeszteni tévtanait az egész világon, háborúkat és egyházüldözést fog előidézni; a jó embereket kínozni fogják, a Szentatya sokat fog szenvedni, több nemzet megsemmisül, végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmaskodik. A Szentatya felajánlja nekem Oroszországot, az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad.” És mit látunk ma, mintha napjainkban folytatódna Fatima üzenete, hogy Oroszország háborúkat fog előidézni.*

Amíg a világ az Oltáriszentségben nem a „legvégső megoldást nyújtó”, az önmagát az Eucharishtiában nekünk ajándékozó Személyt lát, addig nem lesz béke. II. János Pál utolsó enciklikájában ki merte mondani: „*Az egyház az Eucharishtiából él.*” Mi hozzátehetjük: **A világ is az eucharisztikus Krisztusból él. Európa, sőt a világ jövőjét is csak az oltáriszentségi Jézus egyesítő ereje képes biztosítani!** (Vö. Hajnal R.) Isten nem küld más megoldást, a Fiát küldte. *Vajon*

megbecsüljük földi jelenlétét? Tudatában vagyunk annak, hogy a világ békéjének és üdvösségének kulcsa van a „kezünkben”?

FELDOLGOZÁSHOZ JAVASOLT KÉRDÉSEK:

1. Mi érintett meg/gondolkodtatott el az előadásból/tanúságtételből?
2. Mit jelent számodra, hogy az eucharisztia a közösség szíve?
3. Milyennek látod azt a közösséget, amely ehhez közelít? Mi történhet, ha már nem a szentmise egy közösség (egyházközség) szíve?
4. Melyik ábra jellemző a ti közösségekre/egyházközségekre leginkább (az I.2/c-pontban Benedek pápa gondolatai mellé helyezett 3 ábra közül)? (1. Elmaradozik az ima, vagy formálissá válik, nem Jézusért jövünk össze, klikkesedünk. 2. Vasárnapi szentmisén kívül szinte nincs kapcsolat (van ima, de nincs személyesség vagy kisközösségi szinten vannak komoly hitbeli témák, de nincs elég kötetlen rész, ahol igazi közösségi élményeink lennének. 3. Van komoly Istenre irányulás is, de van elegendő közösségi élmény is.)
5. Te mennyire vagy közösségben keresztény testvéreiddel? A Miatyánk Istennel való rokonságunk imája. Hiszed-e, hogy a templomban melletted ülő hívő a testvéred, aki nem lehet közömbös számodra? Jársz-e a szentmisén kívül közösségbe?
6. Te (vagy a közösséged) miben, mennyire kellene, hogy erősödjön? Kiválaszthatod a fő fejlesztendő területeket, vagy osztályozhatod akár 10-es skálán! (1. Tanbeli egység az Egyházzal: jobban meg kellene ismerni, vagy mélyebben azonosulni kellene az Egyház hitével. 2. Szentségi egység: gyakrabban kellene Szentírást olvasni, gyónni, áldozni (utóbbi akár hétköznapokon is, figyelve arra is, hogy súlyos bűnnel már ne áldozzunk. 3. Szervezeti egység: jobban kellene figyelni a plébánosommal, püspökömmel, Szentatyával való egységre, s bekapcsolódni a világegyház, Egyházmegyém vérkeringésébe. 4. Áldozatos szeretetben megélt egységben lenne jó fejlődni.)
7. Miben kellene nagyobb osztozás nálatok a templomba járók között, hogy valóban az eucharisziából élő egy szív-egy lélek közösséggé váljatok? (Pl. nagylelkűbben megosztani az anyagi lehetőségeinket vagy az időt: több időt szánni egymásra, imára a szentmisén kívül is, megosztani gondolatainkat, érzéseinket egymással személyesebben, kisebb csoportokban, megosztani egymással az energiánkat és jobban Jézus és az Egyház szolgálatába állítani stb.)
8. Van-e nehéz testvéred, akikre nehéz Áment mondanod, amikor együtt áldoztok?
9. Mesélj el egy eucharisztikus élményedet, amikor megérezted valamit abból, hogy itt Jézus szíve dobog, vagy szinte tapinthatóvá vált, hogy egy test vagyunk.